

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἔβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τὸν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἔννιακόσα κι' ἕνα
κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολά, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἄπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅχι τὸ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εἰμοῦσου τελετῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ἕνακις ἄπ' ἕως θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Γενάρη κι' ἔβδομη,
μασκαράδες γερμίζουν οἱ ὄροιοι.

Εἰκοσι δύο σὺν ἑπτακόσα,
Καρναβαλλίτικα φρενητιώσα.

**Εἶδος τοῦ μεγάλου
μασκαρο-Καρναβάλου.**

Καρναβάλος πρὸς τὸ κοινὸν
τῶν φιλομούσων 'Αθηνῶν.

Εἰς εὐκλείας δάφνας κλίνων
φθάνω πάλιν ἰδῶ πέρα...
ἴτε, παιδὸς τῶν 'Ελλήνων,
'στῆς μουσοῦνας τὸν πατέρα.

Χαίρε, μασκαράδων πλατεῖαι...
πέρα πρῶτος μασκαράς
ἔρθας ἀπὸ τῆς ἑρπης,
'φίτος ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

Τῶν Ρωμηῶν ὁδοαυλιῶ
τὴν ψυχὴν τὴν φλογερὰν,
καὶ τοὺς ἄθλους συμβολιῶ
κατὰ πόντον καὶ ξηρὰν.

Σίρνω 'πίσω Σιληνοῦς,
Διονύσου καὶ Μαινάδας,

ἐπισήμου καὶ τρανοῦς,
καὶ παιδιὰ τῆς πατινάδας.

Μασκαράδες φρενημαῖνοι
στρώνουν δάφνας καὶ πατήσω,
σκύλοι φορολογημένοι
μὲ γαυγίζου'ν μπῆρος καὶ πίσω.

Φθάνω μὲς ἀπὸ τὸ κῆμα
καὶ 'στὸν Πειραιῶ πατῶ...
τοῦ Θεμιστοκλῆ τὸ μνημα
συνταράσσεται κι' αὐτῶ.

Τὰ νερά τῆς Σαλαμίνος
φέγγουν ἐπὶ φῶς πυρῶν,
κι' ἀντιχει βαρὺς ὁ θρῆνος
τῶν πνιγμένων τῶν Πειρῶν.

Καὶ φωνάζει κόρος βρωμῶν:
'ἴτε, τίκα θαυμαστὰ
τῶν κλειῶν χαρτοπολιμῶν
'στὸν Καρναβάλω 'μπροστά.

Τόπο τόπο νά περάσω,
σι' ιστιμίνος μί' ηρώων
προσωπίδες νά μοιάσω
και μουντζουράκι και φτιμασίδα.

Όλοι κάνουν τους Ιππότεαι,
να γκαϊδούρια βάζουν σίλατι,
και κτυπούνε πρώταει πρώταει
της γκαϊήλας ή μαβίλας.

Τών Ρωμηών αυτώ τό κράτος
εγώ μόνος άοράτως
κι' αεινώς κυβερνώ,
και προστάτης του παρω.

Εγώ Σύνταγμα και μόνον
εις αιόνας τών αιώνων,
εγώ νόμος και θεσμός
και προϋπολογισμός.

Εγώ κίνησης και δράσις,
εγώ ζώμοσις και βρσις,
κι' ό καθείς εμπρός μου κλίνει
κι' έν πολέμω κι' έν ειρήν.

Μαζευθήτε πάλι γύρω
μ' όλους σας χορό νά σύρω
Όμοιοι εις αυτά τά χρόνια,
πού βροντοκοπή τό γένος,
δίχως κρήνη και γαλόνια
ζή μικρός κι' άδικημένος.

Άς σιμώση στο θρονί μου δίχως φόβο και 'ντροπή
νά τόν κάνω Στρατηλάτη,
και κατάχρησος νά 'παίληται
'στών Καρνάβαλο σπαλλάτη.

Εγώ πάντα σ' όλους δίνω,
σι' μεγάλο και μικρό,
και κανίνα διν άρινώ,
μή παράπονο πικρό.

Γιά γαλόνια, για βραβεία και παράσημα μήν ελαίτε,
τά πικρά παράπονά σας 'μπρός σ' έμένα νά τά λέτε,
κι' εγώ πάντα θ' άνταμείβω τάς μικράς άδικηρείας
και τάς τόσας τάς θυσίας.

Εγώ πίνω και κρημίζω,
και τόν ψεύτη τόν τιμάω,
και τόν κλέφτη τόν θαμιμάω,
και παράσημα κρημίζω.

Εγώ κάνω τά νυκτερέια
τής Βουλής τά δυνάττα,
μακροδάκτυλα τά χέρια
και τά πόδια φτερωτά.

Εγώ βάφω και πιθήκους
μή χροιάν παρθενικήν,

Εγώ κάνω κι' άνθημένα
νά δούρασκουν καθένας.

Όλους τους εγχαμιάω, σ' όλους εβσημα κι' εβκίνους,
εβκίνους του λαού μου πάλυταρλο του
για νά βγάξη μισομάνος δουλοφάνους μισομάνους
νά του κάνουνε τόν νόμο περιήλοιο και πωστή.

Πάντα νίος, πάντ' άρρατός
'δάχρημαι' σ' αυτό τό κράτος.
Κάν πολλίμους άντιπυρώ, καν γκαϊήλας με κρημιά,
πάντα κάτι τι θά 'βρίσκω νά λιγώνωμαί 'στά γέλοια.

Κάν απόβλασάσης έλθω, εάν από ξερας προβάλλω,
πάντα τρώσκια θά φάλω.

Σύρτε με σι Παρλαμέντα, σι Στρατώνιας φλογηράς,
σύρτε με και σι χορούς,
για νά 'δω σπαθιά και φράκα και σιδαντισμένο κριας
καθεμιάς κυράς ώραίας,
και γρηά Καπνικαρίας.

Περιούσια λάέ μου, πού πρός γάριον μου βροντάς,
θεανήστικος χοραείς, θεανήστικος γληντζής.

Διγχείς πάλι τόσο κέρι...
πού 'στό διάβολο τό 'βρίσκεσαι!...
όλμωδός είς καλοτρίφει
κι' έχεις μάγουλα παιδίσκης.

Περιούσια λάέ μου, τήν κακή μου, τήν κακή σου...
κάθε τόσο ταμπουνάζ
πώς λιμώττεις και πεινάζ,
κι' όμως δίνεις για τά γληντζια και τό τρυπώ τό βρακί σου

Περιούσια λάέ μου, λές πως πάσχεις όλοίνα,
κι' όμώς γάνισαι για μένα,
κι' ενώ σκούζεις κουβελή,
μή γενναίως προσφοράς
και μ' έράνους διαφιλιές
'βγαίνεις πρώτος μασκαράς.

Ό λάι τών κρημιάλων,
πού συχνά παρκαπονεσαι
μόνο για τών Καρνάβαλων
τούς θραϊμδους συγκυνησιαίτα

Ξεφανίζεις πως σι ρεβουν, πως τών φόρων σ' έχουν σκλάβο
μά πού 'βρίσκεεις τούς παρράδες
για νά κήνης μασκαράδες
διν 'μπορώ νά καταλάβω.

Μή τό κέρι τούτο πούχεις και 'τρε φίσταίς της τρελλιάς
διν πιστώω σ' όσα λές.
Κι' άν πολλοί σου λίνε 'εξούσω,
κι' άν κρωτεις τό στόμα γάσκα,
δείχεις με τήν όρειί σου
ότι ζεις μίς 'στών 'Αλάσκα.

Πάλι τά τρελλά σου γέλοια και τό κέρι σου σκορπής
σι σαλόνια και ταβέρνιας,